

USNESENÍ

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 2. září 2021 odvolání obžalovaného I. S., narozeného xxx ve xxx, státního příslušníka Slovenské republiky, a obžalovaného Ing. L. Č., narozeného xxx v xxx, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 31. května 2021, č.j. 4 T 94/2020-1218, a rozhodl

t a k t o :

Podle § 256 tr. řádu se odvolání **z a m í t a j í**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 byli obžalovaní I. S. a Ing. L. Č. uznáni vinnými spácháním pokusu přečinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 240 odst. 1 tr. zákoníku a za něj byli odsouzeni k trestu odnětí svobody dvanácti měsíců, jehož výkon jim byl podmíněně odložen na zkušební dobu třiceti měsíců. Současně byl oběma obžalovaným uložen trest zákazu činnosti v trvání pěti, a to obžalovanému I. S. trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a prokuristy v obchodních korporacích a družstvech včetně jejich zastupování na základě plné moci nebo jiné smlouvy umožňující jednat jménem nebo na účet obchodní korporace a družstva a obžalovanému Ing. L. Č. trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu činnosti daňového poradce a vedení účetnictví fyzickým i právnickým osobám.
2. Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně spáchali obžalovaní I. S. a Ing. L. Č. uvedený přečin tím, že: *I. S. jakožto osoba, která vytvořila podvodný řetězec obchodních společností KXXA s.r.o., IČ xxx, se sídlem náměstí xxx, xxx, v postavení dodavatele, a RXXM s.r.o., IČ xxx, tehdy se sídlem xxx, xxx v postavení odběratele, a které fakticky ovládal prostřednictvím nastrčených osob jejich jednatelů J. Š., nar. xxx, resp. M. C., nar. xxx, s cílem vylákat neoprávněnou daňovou výhodu prostřednictvím daňového poradce, Ing. L. Č., který si byl vědom toho, že I. S. není zmocněn k jednání za obchodní společnost RXXM s.r.o. a že tedy nejedná s osobou oprávněnou k jednání za tuto společnost, podal dne 27. 10. 2014 správci daně Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu, územní pracoviště pro Prahu 4, se sídlem Budějovická 409/1, 140 00 Praha 4, za obchodní společnost RXXM s.r.o. příznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2014, ve kterém vědomě vykážali neoprávněný nárok na nadměrný odpočet daně ve výši 847.728 Kč z přijatého zdanitelného plnění od dodavatele KXXA s.r.o. na základě daňových dokladů:*
3.
 1. *faktury č. K1042014 ze dne 30. 9. 2014, datum uskutečnění zdanitelného plnění dne 30. 9. 2014, základ daně 2.040.000 Kč, DPH 428.400 Kč,*
 2. *faktury č. K1052014 ze dne 30. 9. 2014, datum uskutečnění zdanitelného plnění dne 30. 9. 2014, základ daně 1.996.800 Kč, DPH 419.328 Kč,*
obledně kterého správci daně předstírali, že bylo následně dodáno do jiného členského státu, a to obchodní společnost RX sxx s.r.o., IČ xxx, se sídlem xxx, xxx, Slovenská republika, na základě daňových dokladů:
1. *faktury č. 2014001 ze dne 30. 9. 2014, datum uskutečnění zdanitelného plnění dne 30. 9. 2014, v hodnotě 2.240.000 Kč,*

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

2. faktury č. 2014002 ze dne 30. 9. 2014, datum uskutečnění zdanitelného plnění dne 30. 9. 2014, v hodnotě 2.198.400 Kč,

ačkoli věděli, že k faktickému uskutečnění zdanitelného plnění nedošlo a zboží do jiného členského státu dodáno nebylo, a přesto v rámci postupu ke odstranění pochybností zabájeného správcem daně dne 24. 11. 2014 dále usilovali o vyplacení nároku na nadměrný odpočet, kdy dne 4. 12. 2014 Ing. L. Č. předložil správci daně kromě fiktivních faktur č. 2014001 a č. 2014002 také fiktivní dodací listy č. 2014/001 a 2014/002 ze dne 30. 9. 2014 a dvě nepravdivá čestná prohlášení Mgr. R. B., nar. xxx, jednatele obchodní společnosti RX sxx s.r.o., o přepravě zboží na území Slovenské republiky, přičemž podpisy Mgr. B. na prohlášení nebyly jeho pravými podpisy, následně Ing. L. Č. instruoval I. S., aby na bankovním účtu obchodní společnosti RXXM s.r.o. č. xxx/0300, vedeného u Československé obchodní banky, a.s., byl za účelem prokázání dodání zboží do jiného členského státu simulován fiktivní finanční obrat, k čemuž I. S. využil R. O., nar. xxx, kterému poskytl číslo bankovního účtu a postupně mu předal hotovostní částku v celkové výši 1.100.000 Kč, kterou R. O. ve dnech 5. 1., 7. 1. a 12. 1. 2015 s poznámkou „XXX RX SXX, část. úbr. fakt.“ či „XXX RX SXX zá. na fakturu“ vložil na uvedený bankovní účet a kterou vzápětí v téže dny v hotovosti z bankovního účtu vybral M. C. a předal zpět I. S., a konečně I. S. spolu s Ing. L. Č. požadovali po T. Č., nar. xxx, následně jednatelem obchodní společnosti RX sxx s.r.o., aby výměnou za úplatu při jednání před správcem daně potvrdil dodání zboží do jiného členského státu, tedy neoprávněně a v rozporu s § 64 odst. 1 a § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, nárokovali nadměrný odpočet daně ve výši 847.728 Kč, avšak ke vyplacení nadměrného odpočtu nezávisle na jejich vůli nakonec nedošlo, protože správce daně platebním výměrem ze dne 30. 6. 2016 nárok na nadměrný odpočet neuznal“.

4. Proti citovanému rozsudku si oba obžalovaní podali v zákonné lhůtě odvolání. Jejich odvolání směřují proti všem výrokům napadeného rozsudku. V jejich odůvodněních oba obžalovaní zopakovali to, na čem založili svou obhajobu již v předchozích stádiích trestního řízení, a vyslovili přesvědčení, že z provedených důkazů nebylo jednoznačně a spolehlivě prokázáno, že naplnili znaky skutkové podstaty jakéhokoli trestného činu, přičin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby nevyjímaje, že soud prvního stupně neúplně zjistil skutkový stav a že ze zjištěného skutkové vyvodil nesprávné právní závěry.
5. Obžalovaný L. S. ve svém odvolání poukázal na skutečnost, že je třeba posoudit věrohodnost výpovědi všech svědků (J. Š., M. C., T. Č., R. B. a R. O.), neboť není vyloučena jejich motivace vypovídat záměrně v jeho neprospěch. Tato motivace k nepravdivé výpovědi mohla pramenit především z jejich osobního zájmu na výsledku celého trestního řízení, neboť svědek M. C. i J. Š. byli původně rovněž v pozici spolupachatelů předmětného skutku. Jejich svědecké výpovědi tak byly vedeny toliko snahou sdělit soudu vlastní subjektivní hodnocení, a nikoliv sdělit skutkové okolnosti. Soud prvního stupně pak zcela pominul otázku, o jaké okolnosti zjištěné při výslechu svědka může opřít své závěry ohledně skutkového stavu věci, tedy která ze sdělení svědka mohou mít (podstatný) význam pro rozhodnutí. Je přitom nepřijatelné pokládat svědkovy úsudky a dohady za důkazy, a postavit na nich skutková zjištění. Takové namítané subjektivní úsudky svědků, nekriticky převzaté soudem prvního jsou například ve vztahu ke svědecké výpovědi svědka J. Š.. Výpověď tohoto svědka o tom, že měl na něj I. S. činit fyzický nátlak jsou pouhé jeho úsudky a dohady. Výpovědi svědků J. Š. a M. C. pak z hlediska jejich věrohodnosti měly být hodnoceny i v kontextu výpovědi obžalovaného I. S.. Současně je třeba poukázat na závažné procesní problémy, které souvisí se způsobem výslechu svědků u hlavních líčení. Všichni výše jmenovaní svědci byli vyslechnuti tím způsobem, že každý sám spontánně uvedl pouze několik vět k předmětnému skutku, přičemž tyto kusé věty nevyčerpaly předmět jejich výslechu a ihned poté jim byly kladeny otázky předsedkyní senátu, státním zástupcem a obhájcem. Soud prvního stupně tak pochybil, pokud každému ze svědků neposkytl dostatečný prostor, aby se vyčerpávajícím způsobem vyjádřili.
6. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby jej odvolací soud zprostil obžaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

7. Obžalovaný Ing. L. Č. ve svém odvolání položil důraz na to, že z rozhodnutí soudu prvního stupně nevyplývá, jakým způsobem se měl dozvědět, že se jedná o neoprávněně uplatněný nárok na odpočet daně. Skutečnost, že podal dne 27. 10. 2014 za společnost RxxM s.r.o. daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období roku 2014, nezakládá ten předpoklad, že by měl vědět o tom, že se jedná o neoprávněný nárok na nadměrný odpočet. S touto námitkou se však soud prvního stupně nikterak nevyřadil, neboť není zřejmé, z jakých provedených důkazů soud prvního stupně dospěl k závěru, že by jakožto osoba zmocněná k podání předmětného daňového přiznání, vědomě vykázal neoprávněný nárok na odpočet daně ve výši 847 728 Kč. Předmětné daňové přiznání podané dne 27. 10. 2014 bylo zpracováno na základě podkladů, které byly doručeny do sídla společnosti Daňová s.r.o., a to buď v papírové podobě poštou nebo elektronicky emailem od M. C.. Tehdy upozornil svého klienta (jednatele M. C.) na nedostatky v předložených odkladech, kdy se jednalo o neúplnosti náležitostí daňových dokladů, což jednatel M. C. odstranil. Tehdy nemohl vědět, zda se jedná o fiktivní doklady či nikoli. Za absurdní pak označil tvrzení soudu prvního stupně o tom, že měl v rámci daňové kontroly doložit fiktivní dodací listy č. 2014/001 a č. 2014/002 ze dne 30. 9. 2014 a dvě nepravdivá čestná prohlášení od svědka R. B.. Tehdy pouze jednatele společnosti RxxM s.r.o. poskytl vzor prohlášení, a sdělil mu, jaké listiny jsou potřeba zajistit. Není vůbec reálné, aby při zpracování účetnictví a daňových přiznání ověřoval pravost dokladů, ostatně k tomu není ani oprávněn. Klíčové pro něj vždy je pouze to, zda jsou doklady správné, splňují předepsané náležitosti a může je zařadit a zaúčtovat. Pokud pak činil nějaké kroky v rámci zastupování společnosti RxxM s.r.o. před správcem daně, tak pouze hájil zájmy klienta, což nelze vykládat tak, že věděl o neoprávněnosti nároku a nadměrném odpočtu. Zdůraznil přitom, že pouze jednal v rámci zastupování svého klienta, a nikoli s úmyslem spáchat či napomáhat páchaní trestné činnosti. Po celou dobu se navíc domníval, že prodej předmětného zboží za měsíc září roku 2014 se skutečně udál a nejedná se tedy o žádné fiktivní faktury. Spoluobžalovaného I. S. nikdy neinstruoval, aby na bankovní účet společnosti RxxM s.r.o. byly provedeny fiktivní obraty, pouze M. C. upozornil na to, že nelze v hotovosti hradit částky nad 270 000 Kč, přičemž na tuto skutečnost své klienty vždy upozorňoval. Prokázáno pak nebylo ani to, že by v záležitostech společnosti RxxM s.r.o. jednal s obžalovaným I. S., naopak byla zajištěná emailová komunikace mezi obžalovaným I. S. a jednatelem této společnosti. V této souvislosti namítl, že soud prvního stupně paušalizoval své závěry ve vztahu k oběma dohromady, kdy s tímto postupem soudu prvního stupně nelze souhlasit. Nadto, soud prvního stupně se nedostatečně vypořádal s věrohodností slyšených svědků, jejichž výpovědi se zásadním způsobem lišily od toho, jakým způsobem vypovídali před finančním úřadem. Jde přitom o tvrzení proti tvrzení, a proto bylo třeba postupovat v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16.
8. S ohledem na to navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a on zproštěn obžaloby, neboť v řízení před soudem prvního stupně nebylo prokázáno, že by uvedl v daňovém přiznání cíleně nepravdivé údaje, ani to z něčeho nevyplývá.
9. Městský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal z podnětu podaného odvolání podle § 254 odst. 1, odst. 2 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že podaná odvolání nejsou důvodná.
10. Trestní řízení proti obžalovaným bylo vedeno plně v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu, včetně procesních ustanovení zabezpečujících ochranu jeho zákonných práv a zájmů, právo na řádnou obhajobu nevyjímaje. Soud prvního stupně provedl v hlavním líčení dokazování tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro správné rozhodnutí ve věci tak, jak mu to ukládá trestní řád v ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu. Řádně provedl důkazy svědčící jak ve prospěch, tak v neprospěch obou obžalovaných, tyto provedené důkazy pak hodnotil v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů vyjádřenou v § 2 odst. 6 tr.

řádu založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu, jednotlivě i v jejich souhrnu.

11. Samotné odvolání obžalovaných Ing. L. Č. a I. S. v zásadě pouze opakuje a v některých částech blíže rozvádí obhajobu jimi uplatněnou již v řízení před soudem prvního stupně a ten se s ní náležitě vypořádal v odůvodnění napadeného rozsudku.
12. Podstatou jednání, které je obžalovaným kladeno za vinu, je společné učinění kroků směřujících k vylákání daňové výhody pomocí vytvořeného řetězce jím ovládaných společností KxxA s.r.o. a RxxM s.r.o. cestou nárokování odpočtu daně z přidané hodnoty s cíleným využitím faktur znějících na předstíraná zdanitelná plnění za současného předstírání dodání zboží do jiného členského státu (konkrétně společnosti RX sxx s.r.o.), který byl deklarován fiktivními dodacími listy a předstíraným finančním tokem.
13. Výchozí skutková zjištění vztahující se k tomuto předmětu trestního stíhání jsou doložena především svědeckými výpověďmi svědků J. Š., M. C., T. Č., R. B. a R. O., jejichž výpovědi korespondují s opatřenými listinnými důkazy, především pak zprávy a protokoly finančního úřadu, zprávy o daňové kontrole, výpisy z obchodního rejstříku, emailová komunikace obžalovaného Ing. L. Č. se správcem daně, odpovědi na dožádání, zprávy a výpisy z bankovních účtů vedených u ČSOB a.s., a účetnictví společnosti RxxM s.r.o., konkrétně daňové přiznání za období měsíce září 2014, rámcová smlouva uzavřená mezi společností RxxM s.r.o. a RX sxx s.r.o., příjmové a výdajové pokladní doklady, stejně jako sdělení Ministerstva vnitra ČR ke způsobu a oprávnění užívání datových schránek společností figurujících v projednávané trestní věci a faktury č. K1052014, K 1042014, č. 2014002, č. 2014001, čestné prohlášení R. B. a dodací listy. Tyto důkazy v jednotlivostech i ve svém celku přitom nevyznívají nikterak rozporně, naopak spolu korespondují a jsou v souladu s ostatními provedenými důkazy, včetně výpovědí jednotlivých slyšených osob.

Pro posouzení věci jsou přitom zásadní tyto z nich vyplývající rozhodné skutkové okolnosti případu:

14. Společnost RxxM s.r.o., jejímž jednatelem byl M. C. nárokovala za zdaňovací období září roku 2014 nadměrný odpočet ve výši 848 148 Kč, které bylo podáno dne 27. 10. 2014 zástupcem společnosti vykonávajícím daňové poradenství, a to obžalovaným Ing. L. Č.. Nárokový odpočet však nebyl společnosti RxxM s.r.o. vyplacen, a namísto toho byla zahájena daňová kontrola. Z jejich závěrů vyplývá, že předmětná společnost neprokázala z přijatých zdanitelných plnění nárok na odpočet daně z přidané hodnoty ve výši 848 148 Kč, tak jak jej vykázala v řádku č. 40 předmětného daňového přiznání.
15. V návaznosti na tuto výzvu zaslal obžalovaný Ing. L. Č. dne 4. 12. 2014 správci daně faktury č. 2014001 a č. 2014002 ze dne 30. 9. 2014, vystavené společností RxxM s.r.o. vůči společnosti RX sxx s.r.o. znějící na částku 2 240 000 Kč a na částku 2 198 400 Kč, spolu s čestným prohlášením R. B. o převzetí zboží podle předmětných faktur a dva dodací listy s uvedením specifikace zboží. Počátkem ledna roku 2015 – konkrétně dne 19. 1. 2015 – zaslal obžalovaný Ing. L. Č. rovněž doklady o nákupu zboží společností RxxM s.r.o., a to stavebního materiálu od společnosti KxxA s. r. o. (fakturu č. 1052014 znějící na částku 1 996 800 Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 419 328 Kč a fakturu č. K1042014 znějící na částku 2 040 000 a daň z přidané hodnoty ve výši 428 400 Kč). Společnost KxxA s.r.o. tedy vystupovala jako dodavatel společnosti RxxM s.r.o.
16. Z komplexu listin poskytnutých správcem daně vztahující se k realizované daňové kontrole ve vztahu ke společnosti RxxM s.r.o. vyplývá, že na jednání, které bylo nařizeno na dne 13. 4. 2015 dorazil jednatel společnosti KxxA s.r.o. v doprovodu obžalovaného Ing. L. Č., na nějž v průběhu jednání odkazoval. V reakci na průběh jednání provedl správce daně kontrolu v prostorách společnosti KxxA s.r.o. a obhlídku prostor označených jako sklady, přičemž dospěl k závěru, že k uskutečnitelnému zdanitelnému plnění nedošlo, neboť jednatel společnosti J. Š. o činnosti společnosti nic nevěděl, odkazoval na zemřelého Ing. P. K., který však se společností neměl nic společného a na jednotlivé dodavatele, kteří však odmítli, že by se společností KxxA s.r.o.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

obchodovali. Nadto, společnost KxxA s.r.o. ani nedisponuje žádným materiálním zázemím k provádění činnosti nákupu a prodeje stavebního materiálu, a v označených skladech ani nemohlo být deklarované množství stavebního materiálu skladováno.

17. Společnost RxxM s.r.o. disponovala bankovním účtem č. xxx/0300 vedeným u ČSOB a.s. Z něj vyplývá, že dne 5. 1. 2015 byla vložena částka 300 000 Kč, dne 7. 1. 2015 částka 400 000 Kč a dne 12. 1. 2015 částka 400 000 Kč s poznámkou „XXX RX SXX, část. úhr. Fakt.“ Či „XXX RX SXX zál. na fakturu“, které byly učiněny svědkem R. O.. Z výpisu z bankovního účtu jsou dále patrné výběry těchto částek v téže dny učiněné svědkem M. C.. Naopak z předmětného bankovního účtu nejsou patrné žádné platby od společnosti KxxA s.r.o.
18. Obžalovaný I. S. zcela odmítl nést odpovědnost za jednání, které je mu kladeno za vinu s tím, že nemá ani s jednou společností nic společného. Naproti tomu Ing. L. Č. připustil, že vedl účetnictví společnosti RxxM s.r.o., komunikoval se správcem daně a zasílám mu potřebné podklady, které mu zasílal M. C. a zastupoval v rámci probíhající daňové kontroly. Odmítl však, že by se dopustil čehokoli nelegálního či nezákonného. Setrval na tom, že o fiktivnosti jím zasílaných účetních dokladů nevěděl, stejně jako o tom, že nárokovaný nadměrný odpočet byl neoprávněný. Ostatně, ani neměl možnost si tuto skutečnost ověřit. Svou obhajobu založil na tvrzení, že z účetních dokladů předložených jednatelem společnosti RxxM s. r. o. nijak nevyplývalo, že nejsou pravé, ostatně neměl možnosti si ani tuto skutečnost ověřit. Spoléhal v tomto směru na M. Č..
19. Tato jejich obhajoba však nemohla obstát především v konfrontaci se svědeckými výpověďmi svědků J. Š., M. C., T. Čuelna, R. B. a R. O., a opatřenými listinnými důkazy jak správně poukázal soud prvního stupně. Z jejich výpovědí totiž jednoznačně vyplývá role každého z obžalovaných. V daném kontextu však bylo zásadní to, co k fungování společnosti Rxx s.r.o. a jejím podnikatelským aktivitám uvedl svědek M. C., a jak popsal svědek J. Š. aktivity společnosti KxxA s.r.o. Ti uvedli, že ani jedna ze společností nevyvíjela žádnou činnost, neměla obchodní partnery, neuzavírala žádné kontrakty, neměla žádný majetek, zaměstnance ani kancelář, přičemž vše okolo obou společností řídil obžalovaný I. S., který měl účetní doklady a veškerá razítka. Svědek J. Š. pak nad rámec toho uvedl, že daňová přiznání, včetně kontrolních hlášení zpracovával obžalovaný Ing. L. Č., kterého viděl všeho všudy dvakrát, a to při podpisu plné moci k zastupování společnosti, a poté na ústním jednání před správcem daně. Tehdy jej obžalovaný Ing. L. Č. instruoval, jak má před správcem daně vypovídat. Naproti tomu svědek M. C. uvedl, že skutečně vybral podle instrukcí obžalovaného Ing. L. Č. finanční prostředky, které předal obžalovanému I. S.. O tento výběr ho požádal právě obžalovaný I. S.. Podstatou mělo být to, aby finanční prostředky fyzicky prošly bankovním účtem, a poté se zase vrátily obžalovanému I. S.. Nadto obžalovaný I. S. požadoval po T. Č., aby přiznával na Slovensku faktury, které mu předal při osobním setkání. Šlo o faktury vystavené společností RxxM s.r.o. na nichž byl svědek T. Č. uveden jako její odběratel. Tyto skutečnosti pak potvrdil i sám svědek T. Č. s tím, že jej obžalovaný I. S. v průběhu roku 2015 oslovil a předal mu štos faktur s žádostí o jejich zpětné přiznání, což neučinil. Společnosti RX sxx s.r.o. totiž neobchodovala ani z jednou ze společností, v níž figuroval obžalovaný I. S.. Po nějaké době ho osobně oslovil obžalovaný Ing. L. Č., tentokrát s žádostí o to, aby „pomohl kamarádům“, čímž myslel obžalovaného I. S. s tím, že se mu finančně odmění. Výpověď svědka T. Č. pak byla ve shodě s tím, co k věci uváděl R. B.. To, že skutečně došlo k vložení a následnému výběru předmětných finančních prostředků z účtu společnosti Rxx s.r.o. vyplývá – vedle opatřených výpisů z bankovních účtů – rovněž z výpovědi R. O., který uvedl, že jej o to požádal obžalovaný I. S.. V průběhu řízení přitom nevyšlo najevo nic, co by zpochybnilo věrohodnost svědeckých výpovědí, a co by případně mohlo nasvědčovat tomu, že měl poškozený nějaký důvod křivě obvinít oba obžalované z daného jednání. Soud prvního stupně proto důvodně vyšel z jejich tvrzení – konzistentně prezentovaných v průběhu celého trestního řízení – založené na tvrzení, že veškerou činnost řídil obžalovaný I. S. ve spolupráci s obžalovaným Ing. L. Č.. Obstát pak nemohla námitka obžalovaných zpochybňující věrohodnost svědků M. C. a J. Š., neboť jejich verze byla podporována i svědky T. Č., R. B. a R. O., kteří neměli jediný důvod obžalované křivě obvinít, když

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörfllová.

tito nebyli ani původně trestně stíháni a podání nepravdivé výpovědi by jim nepřineslo žádný užitek. Navíc svědectví M. C. a J. Š. koresponduje s opatřenými listinami, specificky pak se zprávami finančního úřadu a bankovními výpisy. Soud prvního stupně za dané situace správně uzavřel, že uvedení zdanitelných plnění do daňových příznání společnosti RxxM s.r.o. nebylo motivováno ničím jiným, než snahou vylákat na České republice platbu za neoprávněně vykázaný nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty, přičemž obžalovaným se tohoto cíle nepodařilo dosáhnout.

20. Celkově vzato lze tedy podle názoru odvolacího soudu plně souhlasit se soudem prvního stupně v tom, že provedené důkazy jednoznačně prokazují vinu jak obžalovaného I. S. tak obžalovaného Ing. L. Č.. Proces hodnocení důkazů je přitom doménou nalézacího soudu. Odvolací soud do tohoto procesu může vstupovat toliko ojediněle, a to v případech, kdy ve věci provedené důkazy nejsou soudem prvního stupně hodnoceny v souladu s trestním řádem, zejména se zásadou volného hodnocení důkazů vyjádřenou v § 2 odst. 6 tr. řádu, tedy jednotlivě i ve všech vzájemných souvislostech, pokud je v hodnocení důkazů uplatňována libovůle, důkazy jsou překrucovány či jsou upřednostňovány důkazy svědčící ve prospěch obžalované na úkor důkazů svědčících v její neprospěch a naopak. To se v tomto případě nestalo, odvolací soud proto nemá žádného důvodu v tomto případě nějakým způsobem do hodnocení důkazů zasahovat. Co se týče konkrétních okolností jejich trestné činnosti a jejího zhodnocení z hlediska rozhodnutí o vině, je možno plně odkázat na výstižné odůvodnění napadeného rozsudku, z něhož je patrné z jakých důkazů soud prvního stupně vycházel, a to i v případě právních otázek. V odůvodnění napadeného rozsudku totiž soud prvního stupně přesvědčivě vysvětlil použitou právní kvalifikaci a tato má podle názoru odvolacího soudu dostatečnou oporu v provedených důkazech a odpovídá zákonu.
21. Z podnětu podaných odvolání přezkoumal odvolací soud též výroky o trestech uložených obžalovaným a neshledal je nepřiměřeně přísnými ani nepřiměřeně mírnými. Trest byl obžalovaným I. S. a Ing. L. Č. ukládán v sazbě § 240 odst. 1 tr. zákoníku, tedy v sazbě od šesti měsíců do tří let odnětí svobody, a vyměřen jim byl hluboko v dolní polovině této zákonné trestní sazby, konkrétně ve výměře dvou let, přičemž soud prvního stupně vzal na zřetel všechny skutečnosti rozhodné pro jeho uložení. Správně také shledal splnění předpokladů pro podmíněný odklad výkonu těchto trestů u obou obžalovaných podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku. Za přiměřené – odpovídající okolnostem případu i osobním poměrům obžalovaných – přitom lze považovat rovněž stanovené zkušební doby v trvání třiceti měsíců. Z okolností, které v tomto kontextu měly zásadní význam, soud prvního stupně důvodně zohlednil především dosavadní trestní bezúhonnost obžalovaných, a to, že k jejich osobám nebylo zjištěno nic jiného negativního, stejně jako k tomu, že od spáchání posuzované trestné činnosti uplynula poměrně dlouhá doba, aniž by se dopustili čehokoliv jiného, co by jim bylo možné vytknout. Bez významu v daném kontextu nebylo ani to, že faktická škoda nevznikla, neboť k vyplacení nadměrného odpočtu na dani z přidané hodnoty nedošlo, byť tuto skutečnost není možné přeceňovat, neboť se tak nestalo jen díky pozornosti správce daně. Obžalovaným byl vedle podmíněných trestů odnětí svobody správně uložen též trest zákazu činnosti, v případě obžalovaného I. S. spočívajícímu v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a prokuristy v obchodních korporacích a družstvech včetně jejich zastupování na základě plné moci nebo jiné smlouvy umožňující jednat jménem nebo na účet obchodní korporace a družstva a v případě obžalovaného Ing. L. Č. spočívajícímu v zákazu výkonu činnosti daňového poradce a vedení účetnictví fyzickým i právnickým osobám v trvání pěti let, neboť se daného jednání dopustili v souvislosti s danou činností, resp. s výkonem dané funkce.
22. Ze všech těchto důvodů dospěl odvolací soud k závěru, že soud prvního stupně v napadeném rozsudku učinil věcně správné rozhodnutí o vině i o trestech, které ve všech směrech odpovídá zákonu. Proto byla odvolání obžalovaných I. S. a Ing. L. Č. jako nedůvodná podle § 256 trestního řádu zamítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného. Obviněný může podat dovolání pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Může tak učinit pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť by bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr. řádu.

Praha 2. září 2021

JUDr. Jaroslava L i š k o v á , v.r.
předsedkyně senátu

vypracovala: Mgr. Ing. Daniella Sarah Sotolářová